

Rozkřiklo se tenkrát po Betlémě, že se stala nevídaná věc. Nedaleko městských bran, v ubohé stáji, narodil se Boží syn a Spasitel. Na nebi se zjevila jasná hvězda a vzápětí se seběhlo velké množství lidu betlémského, aby se na ten zázrak podívali. Skoro každý něco nesl děťátku na přilepšenou. I ti, kteří nic přinést nemohli, aspoň zahráli nebo zazpívali a hned bylo veseleji. Všichni byli nesmírně zvědaví, tlačili se kolem jesliček a nakukovali dovnitř, aby jim nic neuteklo. Každý chtěl být u toho a vznikla velká tlačence.

Jako první se hnala dopředu žena, která v ruce nesla dozlatova upečenou vánočku. Vánočka byla ještě teplá, a i pekařka na sobě stále měla zástěru, jako by pospíchala rovnou z kuchyně. „Pozor, pozor, nesu vánočku!“ křičela a namířila si to přímo skrz skupinku hudebníků. „No, no, no, kam ten spěch?“ hudrovala basistka, když kvůli vyrušení zadrnkala na špatnou strunu. Její kolega bubeník se vytrhnout nenechal, rytmicky tloukl do bubnu a nevšiml si ničeho, co se kolem něj děje. „Pásli ovce Valaši...“ pobrukoval si do rytmu. Ale houslistka se své kamarádky zastala. „Někteří lidé nemají pražádný smysl pro umění. Zajímají se jenom o jídlo,“ odfrkla si povýšeně.

O kousek dál se strhla mela. Způsobil ji chlapec nesoucí zvláštní exotické ovoce. Plod byl oválný a žlutý a nahoře z něj vyrůstaly pichlavé listy. Všichni na to zírali s otevřenou pusou. „Nesahat! Dejte ty ruce pryč!“ varoval je chlapec. Na toto podivné ovoce se přišli podívat i vznešení králové, kteří doposud postávali opodál a s obyčejnými lidmi se moc nebavili. První král zahoupal kadidelnicí. „Copak je to za zvláštní ovoce? Nic takového jsem neviděl ani v dalekém orientu.“ Tázavě se podíval na svého snědého kolegu, který mezitím odložil pytel s myrhou a zkoumavě si ovoce prohlížel. Pak pravil: „ᄀ ᄁ ᄂ ᄃ ᄄ ᄅ ᄆ ᄇ ᄈ ᄉ ᄊ ᄋ ᄌ.“ Mladá dívka nesoucí hliněnou vázu jen zavrtěla hlavou. „Co to povídá? Rozumíte mu někdo?“ Starší paní s košíčkem se na ni pohrdavě podívala. „Říkal, že je to vzácné ovoce, které je sladké a zdravé, ale způsobuje brnění jazyka. Vy mladí jste vážně strašlivě nevzdělaní. To za našich let nebylo!“

Ve skupině hudebníků to najednou zašumělo. Trumpetista nechal hraní hraním, odložil trumpetu, začenichal, vykřikl „mňam!“ a vydal se bůhvíkam. Netrvalo dlouho a bylo jasné, kam míří. Právě okolo prošla paní, která držela v ruce věc vydávající libou sladkou vůni. Byla to medová plástev. Bohužel nikomu nebylo dopřáno, aby sladkou lahůdku ochutnal, protože medařka zničehonic zakopla o klečící postavu a udělala několik nekoordinovaných skoků. „Do háje zelenýho, to si musíte klekat zrovna tady?“ hudrovala. Žena s jablíčkem v ruce jen pípla „promiňte“. Jablíčko se kamsi zakutálelo, ale to ještě nebylo to největší neštěstí...

„Můj med! Takový dobrý med a kde je ho konec?“ nařikala medařka. Každý hned viděl, kde je ho konec. „V mém bubnu!“ rozkřikl se bubeník a zahrozil zařatou pěstí na medařku. Ještě ani nedoláteřil a už vedle něj seděl chlapec s exotickým ovocem, stíral prstem med z bubnu a labužnický se olizoval. „Výborný med,“ liboval si. Dívenka s vázou ho nesměle následovala a za chvíli už také potěšeně mlaskala. „Mňam, mňam.“

„Chlapče, nechceš, abych ti to ovoce mezitím podržel?“ zeptal se první král. Chlapec jen majetnický sevřel ovoce jednou rukou. „To víte, a sníte mi ho. Hleďte si svého kadidla a nestarejte se o moje ovoce.“

Když se dosyta namlсал, chlapec s ovocem se začal se prodírat k jesličkám. „S dovolením, s dovolením!“ hulákal do davu. Král s kadidelníci mu ale zastoupil cestu. „Jen bych chtěl přivonět. To přece nemůže uškodit. Co když to ovoce není dost zralé?“ naléhal. Teď se ale do rozhovoru vložila dívka s vázou. „Pane, nechte ho na pokoji. To ovoce přece není dárek pro vás. Vy jste král a takovéhle ovoce si můžete pořídit, kdy budete chtít. Tak ho neberte chudým lidem!“ Snědý král s pytlem zavrtěl hlavou. „トーアトー ≡ ㊤ ㊤ ㊤ ㊤“ zabručel ve svém jazyce. „Co říká?“ zeptala se slečna s vázou. „Říká, že pro tohle ovoce se musí až do Nového světa,“ přeložila to stará paní s košíčkem.

Mezitím se pekařka s vánočkou, která prvně tak spěchala, konečně prodrala až k jeslím. „Konečně můžu předat svůj dárek!“ vypravila ze sebe udýchaně. Hudebníci se pokusili obnovit produkci, basistka drnkla do strun a spustila první písničku. „Nááróódil se Kristus Pán...“ začala zpívat. Bubeník zkusmo bouchnul do zpola olízaného bubnu, ale palička se mu k němu přilepila. „Ach jo,“ povzdychnul si. Zkusil to druhou, ale ta se mu přilepila také. Chvilí se na buben nešťastně díval a pak se usedavě rozplakal. „Tohle je všechno vaše vina. A toho vašeho medu,“ obořila se houslistka na medařku. Medařka se bránila. „Já jsem na tom bita stejně. On je bez bubnu a já bez medu. Co teď přinesu jako dárek?“ bědovala.

Kde se vzal, tu se vzal, objevil se u rozhořčené skupinky starý vousatý pán s ošátkou plnou drobného pečiva. „Ale ale, jen se nehádejte. Radši ochutnejte můj nový vynález. Určitě vám spraví náladu. Říkám tomu vánoční cukroví.“ A opravdu, ošatka byla plná krásně nazdobených cukrovinek všemožných tvarů a barev. „To já si dám!“ vyskočil mlsný trumpetista a nabral si plnou hrst. Ani houslistka se nenechala dvakrát pobízet a nacpala si do pusy hned tři druhy cukroví najednou. „Dobrota,“ vzdychla spokojeně. Dudák odložil svůj nástroj a taky ochutnal jeden kousek. Zamával na medařku. „Teta, tak už se nezlobte a pojdte si taky dát.“ Medařka se chvíli zdráhala, ale nakonec se nechala přesvědčit. „Sladké jako med,“ libovala si. Trumpetista si šťastně nabral další hrst. „S plnou pusou sice nemůžu hrát, ale řeknu vám, vůbec mi to nevádí!“

Ošatku s cukrovím zmerčil i král, který doteď mlsně pokukoval po exotickém ovoci. Nenápadně se přišoural, hrábnul do ošatky a začal se nacpávat sladkostmi. Kadidlo už nechal kdovíkde. „Tohle je mnohem lepší, než nějaký ovoce,“ huhlal s plnou pusou. Chlapec, kterému ovoce patřilo, si oddychl. „Teď mi snad konečně dáte pokoj a já budu moci předat svůj dárek.“ Kvapně odběhl k jesličkám. Stařenka s košíčkem chvíli pozorovala skupinku ještě nedávno rozhašteřených lidí, jak si nacpává břicha, a vesele se zasmála. „A tak to nakonec všechno dobře dopadlo. Jak je vidět, i Vánoce procházejí žaludkem.“